

Bijlage

Een verhaal uit de mythologie van de Chibcha-indianen

Uit: The Dorling
Kindersley Millennium
Family Encyclopedia.

De Aarde bestaat al lang, er groeien planten, er leven dieren, er wonen mensen die haar in bezit hebben genomen door steden te bouwen, wegen aan te leggen en alles naar hun hand te zetten.

Maar ooit was de Aarde jong en duister. Er was geen licht, er groeiden geen planten, er leefden geen dieren en mensen.

De enige levende wezens op Aarde waren de god Nemequene, zijn vrouw en hun zoon. Nemequene was niet gelukkig met de duisternis die op Aarde heerste.

"De wereld is kil en donker", zei hij. "Daar moet verandering in komen. Ik wil er leven en schoonheid brengen. Dan pas zal de wereld warm en vrolijk worden."

Uit een poel nam Nemequene een handvol modder. Vernuftig kneedde hij uit die modder mensen en dieren. Hij maakte mannen en vrouwen, leeuwen, tijgers, kolibries, valken, reeën, mieren, bijen, vissen en talloze andere diersoorten.

Ze zagen er mooi uit, die mensen en dieren, maar ze leefden niet. Alles bleef dan ook zoals het altijd geweest was: duister en levenloos.

De jaren verstreken en Nemequene dacht na.

"Dit is niet wat ik me ervan voorstelde", zei hij tot zichzelf.

Op een dag riep hij zijn zoon bij zich.

"Ga naar de hemel en verlicht de Aarde", zei Nemequene. De jongen gehoorzaamde zijn vader. Hij ging naar de hemel, veranderde in een felle, warme, enorm grote bol en verlichtte de Aarde. Nu was hij Sua, de zon.

Toen veranderde er veel. Dankzij het licht kwamen de mensen en de dieren die Nemequene uit modder gekneed had tot leven. Ook begonnen er op Aarde planten te groeien – de bloemen maakten de wereld kleurig.

Nemequene gaf alle dieren een plaats op de wereld. De vissen liet hij in het water zwemmen, als woonplaats voor reeën zocht hij een donker woud uit, de leeuwen gaf hij grasvlakten, de bijen velden vol bloemen, Alleen voor de mensen wist hij geen plaats en daarom verspreidden zij zich over heel de wereld.

Nemequene dacht dat het goed was zo. Maar 's nachts, als zijn Sua sliep, was het donker. En daarmee waren de mensen niet tevreden. Ze vroegen Nemequene of hij hen 's nachts ook licht wilde geven. "Want in het donker kunnen we niet zien, dan voelen we ons niet veilig, wie weet wat voor wezens ons bespieden en besluipen in donkere nachten."

Weer dacht Nemequene lang na. Uiteindelijk ging hij zelf naar de hemel om te geven wat de mensen wilden. Hij werd Chia, de maan. En 's nachts, als zijn zoon Sua sliep, verlichtte Chia de wereld.

Nu konden de mensen ook 's nachts zien wat er om hen heen gebeurde. Nu pas voelden ze zich echt gelukkig. Ze bouwden hun huizen, die dorpen vormden en later steden. Zij wierpen dijken op om zich tegen het water te beschermen. Zo veranderde de wereld langzaam.

Maar wat er ook gebeurde, nooit vergaten de mensen wat Nemequene voor hen had gedaan. Om hun dank en blijdschap te tonen, gaven zij feesten voor zon en maan.

Veel kinderen kregen de naam Suachia (kind van zon en maan), ook dat was om Sua en Chia te eren.